

Butlletí del Consell General

Núm. 23/2002

Casa de la Vall, 22 d'abril del 2002

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.2 Proposicions de llei

Clausura de la tramitació de la **Proposició de llei de modificació de la Llei de beques i de crèdits d'estudis**, oberta per Edicte de data 29 de novembre del 2001. *pàg. 2*

Tramesa de la **Proposició de llei de modificació de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional** a la Comissió Legislativa d'Interior, i obertura del termini de presentació d'esmenes. *pàg. 2*

Clausura de la tramitació de la **Proposició de llei de modificació del Reglament tècnic de la Caixa Andorrana de Seguretat Social**, oberta per Edicte de data 9 de gener del 2002. *pàg. 2*

4- IMPULS I CONTROL DE L'ACCIÓ POLÍTICA DEL GOVERN

4.8 Propostes d'acord, propostes de resolució i mocions

Publicació de la **Proposta d'acord sobre criteris de concepte i de forma per a l'elaboració de les proposicions i dels projectes de llei**, aprovada pel Consell General. *pàg. 2*

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.2 Proposicions de llei

Edicte

El Síndic General, atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'abril del 2002, ha acordat no prendre en consideració la **Proposició de llei de modificació de la Llei de beques i de crèdits d'estudis,**

Disposa

Declarar closa la tramitació de la Proposició de llei de modificació de la Llei de beques i de crèdits d'estudis, oberta per Edicte de data 29 de novembre del 2001.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 18 d'abril del 2002

Francesc Areny Casal
Síndic General

Edicte

El Síndic General, atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'abril del 2002, ha acordat prendre en consideració la **Proposició de llei de modificació de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional,** disposa:

Trametre aquesta Proposició de llei a la Comissió Legislativa d'Interior, de conformitat amb l'acord de la Junta de Presidents de Grup Parlamentari, obrint-se un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes, que no podran ésser a la totalitat, període que finalitza el dia 13 de maig del 2002, data a partir de la qual la Proposició seguirà la tramitació prevista pels projectes de llei.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 19 d'abril del 2002

Francesc Areny Casal
Síndic General

Edicte

El Síndic General, atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'abril del 2002, ha acordat no prendre en consideració la **Proposició de llei de modificació del**

Reglament tècnic de la Caixa Andorrana de Seguretat Social,

Disposa

Declarar closa la tramitació de la Proposició de llei de modificació del Reglament tècnic de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, oberta per Edicte de data 9 de gener del 2002.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 18 d'abril del 2002

Francesc Areny Casal
Síndic General

4- IMPULS I CONTROL DE L'ACCIÓ POLÍTICA DEL GOVERN

4.8 Propostes d'acord, propostes de resolució i mocions

Edicte

El Síndic General comunica que el Consell General en la seva sessió del dia 18 d'abril del 2002, exercint les competències que li atribueix l'article 138 del Reglament del Consell General, ha aprovat la **Proposta d'acord** següent:

Aconseguir la millor qualitat tècnica en la redacció de les lleis no és únicament un objectiu al qual s'ha de tendir des del punt de vista merament formal, sinó que és una exigència derivada del principi de seguretat jurídica. La claredat, la precisió i el rigor en la redacció de les lleis, així com l'homogeneïtzació del conjunt de l'ordenament, no solament beneficien els operadors jurídics, sinó els mateixos ciutadans com a destinataris principals de les normes.

Per aquesta raó, s'han de fer els esforços que calguin per millorar la qualitat tècnica de les lleis que ha d'aprovar el Consell General. Si les proposicions i els projectes de llei que li són tramesos reuneixen des del primer moment uns requisits mínims, l'acompliment d'aquell objectiu serà, sens dubte, més fàcil d'assolir.

És per això que el Consell General,

Acorda

L'aprovació dels criteris següents, per tal que siguin aplicats en el moment d'elaborar les proposicions i els projectes de llei.

D'altra banda, per aconseguir més precisió en la designació de les lleis i per facilitar-ne la identificació, s'acorda també que un cop aprovades s'han de numerar i que cal unificar els criteris (sempre el mateix tipus d'indicacions) per referir-s'hi.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 18 d'abril del 2002

Francesc Areny Casal
Síndic General

Estructura, contingut i forma de les lleis**Títol**

Totes les proposicions i tots els projectes de llei han de portar un títol. El títol forma part del text normatiu.

El títol s'ha de referir de forma precisa, completa, breu i congruent a l'objecte o a la matèria que es vol regular, i ha de permetre una identificació fàcil d'aquest objecte.

Quan es tracti d'una proposició o d'un projecte de llei que tingui com a únic objecte la modificació d'una llei, el títol ha d'indicar aquesta finalitat. Així mateix, si es tracta d'una llei amb període de vigència temporal, també s'ha d'especificar aquesta característica en el títol.

Les lleis qualificades han d'incloure aquest caràcter en el títol.

Exposició de motius

Totes les proposicions i tots els projectes de llei han d'incloure una exposició de motius.

L'exposició de motius, que no és compresa en la part dispositiva, ha d'indicar la finalitat que es pretén assolir amb la llei, explicar-ne de manera breu però suficient el contingut i assenyalar les innovacions que introdueix en relació amb el règim jurídic anterior. Cal evitar en la redacció les "temptacions emocionals" següents:

- a) Persuadir (*Lex iubeat, non suadeat*)
- b) Instruir (*Lex iubeat, non doceat*)
- c) Lloar les virtuts (*Lex iubeat, non laudeat*).

L'exposició de motius també ha d'indicar, si és el cas, les afectacions que pot produir la llei sobre altres lleis vigents.

Cal evitar la divisió de l'exposició de motius en parts. Només es pot utilitzar aquest recurs quan, per raó de l'estructura de la llei, sigui necessari. En aquest cas, les parts s'han de numerar amb xifres romanes.

Part dispositiva

1. La part dispositiva de les lleis ha de tenir sempre un contingut normatiu i, per tant, la seva redacció ha de constituir sempre un mandat o prescripció d'efectivitat jurídica, sense estendre's a consideracions o manifestacions d'una altra naturalesa, impròpies d'un text normatiu.

2. Els diversos mandats o preceptes de la llei han de respondre, segons la naturalesa de la matèria regulada, al tipus de normes següents:

- a) Indicatives de la finalitat de la llei i del seu àmbit d'aplicació, i les que defineixen els conceptes utilitzats en el text.
- b) Prescriptives de drets, obligacions, prohibicions i limitacions.
- c) Institucionals i organitzatives.
- d) Processals i de garantia.
- e) Procedimentals.
- f) Sancionadores.
- g) Reguladores de les formes d'intervenció administrativa.

3. La part dispositiva de les lleis s'estructura en la forma següent:

- a) Llibres
- b) Títols
- c) Capítols
- d) Seccions
- e) Articles
- f) Apartats i lletres

4. La divisió en *llibres* només s'ha d'utilitzar de forma excepcional quan la naturalesa de la llei o la seva extensió ho aconsellin, especialment en el cas de les normes principals codificadores d'un sector de l'ordenament jurídic o de les refoses normatives de matèries molt extenses. Els llibres s'han de numerar amb ordinals sense abreujar i han de portar un nom o un títol.

5. La divisió en *títols* s'ha d'utilitzar en lleis molt extenses o d'abast institucional, sempre que existeixin parts clarament diferenciades dins del text.

Els títols s'han de numerar amb xifres romanes, excepte el títol preliminar, si n'hi ha, i han de portar un nom o un títol que identifiqui succintament el contingut.

Els títols no s'han d'utilitzar en lloc dels capítols com a primera agrupació d'articles.

6. El *capítol* és una subdivisió del títol, o una unitat independent de divisió si la llei no està dividida en títols.

La divisió en capítols s'ha d'utilitzar quan hi hagi un nombre aproximat d'articles de vint o més, sempre que hi hagi raons sistemàtiques o d'estructura que aconsellin la seva agrupació en parts diferents. El nombre d'articles per capítol ha de ser normalment d'uns deu aproximadament.

Els capítols s'han de numerar amb ordinals sense abreujar i han de portar un nom o un títol que n'identifiqui succintament el contingut.

7. Les *seccions* constitueixen una divisió interna dels capítols. S'han d'utilitzar només quan aquests són molt extensos o regulen aspectes materials diferenciats.

Les seccions s'han de numerar amb ordinals sense abreujar i han de portar un nom o un títol.

Les seccions no es poden utilitzar com a unitat d'agrupació d'articles independent dels capítols ni poden substituir els capítols.

8. Els *articles* són la unitat bàsica i obligatòria en l'estructura de totes les lleis.

Cada article ha d'establir un únic mandat o regulació legal concreta, o bé diversos sempre que responguin a una unitat temàtica estricta.

En cap cas els articles poden ser utilitzats per introduir modificacions de preceptes d'altres lleis, excepte si la norma legal és una llei de modificació.

En la redacció dels articles s'ha de tenir especial cura a limitar-ne l'extensió a allò estrictament necessari per determinar de forma suficient, concisa i clara, la prescripció legal corresponent. Com a regla general han de tenir com a màxim tres o quatre paràgrafs.

Els articles s'han de numerar consecutivament amb xifres aràbigues, excepte quan la llei només tingui un article, supòsit en el qual s'utilitza l'expressió "article únic".

És convenient que els articles portin un nom o un títol; aquest criteri s'ha de complir sempre que no resulti objectivament impossible o massa difícil concretar un títol respecte al contingut.

Aquesta regla no és aplicable en el cas d'una llei amb article únic.

9. La divisió en *apartats* s'ha d'utilitzar quan un article estableixi diversos mandats o regulacions relatius a una unitat temàtica.

Els apartats s'han de numerar amb xifres aràbigues, excepte quan l'article tingui un sol apartat.

Com a criteri general, els apartats no haurien de ser més de tres o quatre per article.

S'ha d'evitar al màxim possible dividir els apartats en paràgrafs separats per punt i a part. Quan aquesta divisió sigui necessària, els paràgrafs que hi pugui haver dins un apartat no s'han de considerar com a divisions internes i, per tant, no s'han d'assenyalar amb cap indicació especial com ara lletres o números.

10. Les *lletres* són divisions que es poden utilitzar en un article o en els seus apartats, amb la finalitat d'indicar supòsits concrets d'aplicació de la norma, requisits, límits, condicions, excepcions o, en general, altres circumstàncies casuístiques.

Les lletres s'han de consignar amb minúscules i s'han d'ordenar alfabèticament.

Les lletres no s'han d'utilitzar en lloc dels apartats com a primera divisió dels articles.

Només en el cas que sigui estrictament necessari les lletres es poden dividir en *guions*, que en cap cas poden anar numerats.

Disposicions complementàries de la part dispositiva

1. La part final de les lleis pot estar constituïda per disposicions dels tipus següents:

- a) Disposicions addicionals
- b) Disposicions transitòries
- c) Disposicions derogatòries
- d) Disposicions finals

L'ordre en què aquestes disposicions s'han d'incloure en la redacció és el mateix que s'acaba d'exposar.

En la determinació del nombre de disposicions de cada classe s'ha de seguir el mateix criteri d'unitat temàtica aplicable als articles. Quan s'hagi d'establir més d'una disposició de cada classe, s'han de numerar amb ordinals sense abreujar.

2. S'han d'utilitzar les *disposicions addicionals* per regular:

a) Els règims jurídics especials, quan constitueixin una matisació, addició o complement del que s'estableix en l'articulat com a règim general.

b) Les excepcions, dispenses o reserves d'aplicació de la llei o d'algun dels seus preceptes.

Només es justifica la inclusió en una llei de disposicions addicionals quan no sigui possible o adequat regular en l'articulat del text els supòsits esmentats, per raó de la seva especificitat o per la dificultat de la seva connexió sistemàtica dins els supòsits generals objecte de regulació.

3. Les *disposicions transitòries* tenen per objecte establir un règim especial i provisional d'aplicació de la nova llei respecte de situacions anteriors i, excepcionalment, posteriors. Els supòsits que poden incloure aquestes disposicions es refereixen als tipus de norma següents:

a) Normes que estableixen una regulació diferent de la que preveu la llei nova perquè regulen situacions jurídiques iniciades abans de la seva entrada en vigor.

b) Normes que preveuen l'aplicació d'una disposició legal anterior respecte de situacions jurídiques iniciades abans de l'entrada en vigor de la llei nova.

c) Normes que declaren l'aplicació retroactiva de la llei nova respecte de situacions jurídiques iniciades abans de l'entrada en vigor d'aquesta.

d) Normes que, per facilitar l'aplicació definitiva de la nova disposició, regulin de forma específica i provisional situacions jurídiques que es produeixin després de l'entrada en vigor de la llei.

En qualsevol cas, d'acord amb el principi de seguretat jurídica, s'han de concretar de la forma més precisa i clara els supòsits d'aplicació temporal, sempre amb criteri restrictiu.

En el cas que la disposició declari efectes de retroactivitat s'ha de precisar el seu grau o intensitat.

4. Les *disposicions derogatòries* han de tenir com a única finalitat declarar la pèrdua de validesa de la norma que deroguen. Per tant, no han de prescriure conductes sinó simplement eliminar normes.

Aquests tipus de clàusules han de ser clares i terminants, al mateix temps que concretes i precises quant a l'objecte de la derogació.

En tot cas les disposicions derogatòries han de ser expresses, és a dir, han d'indicar les disposicions normatives i, si és el cas, els articles afectats per la derogació. Com a regla general no s'han d'incloure disposicions derogatòries genèriques, ni deixar indeterminat l'objecte de la derogació. La clàusula de derogació que fa referència general a "totes les disposicions que s'oposin a aquesta llei" no es pot utilitzar, excepte si és com a clàusula estrictament residual, després d'haver complert amb el requisit de derogació expressa.

Fora d'una disposició derogatòria, la llei no pot contenir cap declaració expressa, i menys encara implícita, que indiqui la pèrdua de validesa i efectivitat d'una norma anterior.

5. Les *disposicions finals* s'han d'utilitzar per regular els aspectes següents:

a) Les autoritzacions o manaments de contingut normatiu que ordenen o habiliten per a la producció de normes jurídiques.

b) Les modificacions del dret vigent produïdes per la llei.

c) Les normes sobre dret supletori, quan calgui.

d) Les regles sobre l'entrada en vigor de la llei.

Les autoritzacions o manaments de contingut normatiu s'han de referir al desplegament reglamentari de la llei i, si escau, a la legislació delegada o al mandat de presentació de projectes de llei. Cal evitar sempre les habilitacions genèriques.

Les modificacions del dret vigent han de referir-se necessàriament al context que resulta de la llei; si no és així, s'ha d'aprovar una llei específica de modificació. Les modificacions han de ser sempre expresses, amb indicació de les normes o preceptes afectats i amb concreció del text modificat.

La indicació sobre l'entrada en vigor només s'ha d'incloure quan s'estableixi una previsió diferent del principi general d'entrada en vigor de les lleis. Tanmateix, mentre aquest principi general no quedi regulat de forma precisa en un text legal, s'ha de continuar indicant en una disposició final la data d'entrada en vigor; com a norma genèrica es fixa l'entrada en vigor l'endemà de la publicació de la llei al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*. Quan calgui establir una previsió diferent, la data s'ha de fixar amb la determinació d'un dia posterior, de forma expressa, o amb referència a un termini establert en dies o en mesos a comptar de l'endemà de la publicació.

Annexos

Quan la llei hagi d'incorporar annexos, aquests han d'anar a continuació de la data i de la signatura del cap de Govern o de la persona que presenta la proposició, i cal indicar expressament que es tracta d'un annex i a quina llei es refereix.

Tots els annexos han de tenir una referència dins l'articulat de la llei i s'han de numerar amb xifres romanes en el cas que n'hi hagi més d'un.

Els annexos no es poden utilitzar en cap cas per establir mandats o prescripcions pròpies de la part dispositiva de la llei. Han de servir per sistematitzar conceptes que no es puguin expressar mitjançant l'escriptura o relacionar persones, béns, llocs, supòsits, documents, etc. que calgui identificar per concretar l'aplicació de la norma.

Índex

Les lleis que per la seva extensió es divideixin en llibres o en títols poden incorporar un índex. En els altres casos no n'hi ha d'haver.

L'índex ha de figurar al principi de la llei, abans de l'exposició de motius.

L'índex ha d'expressar l'estructura de la llei seguint l'ordre establert en la part dispositiva, les disposicions complementàries i els annexos, si n'hi ha. No cal fer referència individual als articles, però sí que s'ha de fer una menció conjunta dels que quedin compresos en la darrera divisió que els inclogui.

Altres criteris de concepte i de forma

Modificacions legislatives

Les lleis de modificació s'utilitzen quan calgui introduir canvis en un text legal anterior en relació amb un o diversos articles o part d'aquests.

Les modificacions extenses que afectin substancialment el text s'han de realitzar mitjançant una disposició de substitució, és a dir, elaborant una nova llei. Com a excepció, es pot utilitzar la figura de la llei de modificació sempre que inclogui una delegació legislativa de refosa de textos legals.

D'acord amb el principi de seguretat jurídica i de divisió material de l'ordenament, amb l'objecte de no dificultar el coneixement i la localització del dret aplicable, les lleis de modificació que afectin més d'un text legal han de ser excepcionals.

En qualsevol cas, totes les modificacions han de ser expressives i han de precisar la part o les parts de la llei que són objecte de la modificació.

L'estructura interna d'una llei de modificació ha de constar d'articles, en els quals s'agrupen sistemàticament les modificacions; per regla general, cada article ha de modificar, com a màxim, un article de la llei antiga. Pot ser d'article únic quan es tracti de modificacions molt concretes o d'abast limitat que no calgui ordenar en capítols. Si, excepcionalment, es tracta d'una llei de modificació de diversos textos legals, la llei de modificació s'ha de dividir en capítols, un per cada text legal modificat, excepte quan les modificacions siguin poc nombroses o d'escassa entitat.

El títol de les lleis de modificació ha d'expressar sempre que es tracta d'una norma d'aquest tipus i ha d'incloure el títol de la llei que modifica. Si abans ja ha existit alguna modificació de la mateixa llei, aquest fet no cal que s'indiqui en el títol, però sí que cal fer-lo constar en l'exposició de motius.

Quan se cita una llei, ja sigui en una modificació legislativa ja sigui en una remissió normativa, el títol de la llei ha d'anar seguit de la data d'aprovació. La data, doncs, es refereix sempre al dia en què va ser aprovada pel Consell General.

Remissions normatives

Només es pot recórrer a la remissió a una altra disposició legal o norma quan això comporti una simplificació en la redacció de la llei, per tal d'evitar reiteracions que perjudiquin la claredat o sistemàtica interna del text.

La remissió s'ha de poder detectar amb facilitat per mitjà d'expressions usals en la tècnica legislativa com ara "d'acord amb ...", "de conformitat amb..." o "a què fa referència...".

També és requisit indispensable que es faci referència precisa a l'objecte de la remissió; en aquest sentit, la normativa a què es remet s'ha de poder identificar pel seu contingut, és a dir, fent referència genèrica a l'àmbit material de regulació i, si amb això no n'hi ha prou, amb indicació del text normatiu i els articles corresponents.

Qualsevol remissió ha de respectar sempre la numeració de les parts de la norma remesa. Si la part que se cita no està numerada, la referència es fa amb ordinals.

En els supòsits excepcionals en què calgui fer una remissió estàtica, cal que la redacció de la

lleï sigui ben precisa en aquest punt, per tal de deixar clar que amb la remissió es vol integrar únicament el contingut d'una altra norma tal com està formulada en el moment d'aprovació de la llei, sense que s'hagin de considerar canvis posteriors en la norma que ha estat objecte de remissió.

Estil

En el moment d'ordenar les disposicions d'una norma legal articulada s'ha d'anar sempre:

- a) Del que és general al que és particular.
- b) Del que és abstracte al que és concret.
- c) Del que és més important al que ho és menys.
- d) Del que és normal al que és excepcional.
- e) Del que és substantiu al que és processal.

Dins la norma articulada els temes s'han de desenvolupar d'una manera jeràrquica i ordenada i cal evitar que la regulació deixi llacunes en la matèria de què tracta.

Com a norma general, sempre que es pugui aconseguir claredat i precisió amb una expressió o un terme senzill, s'ha de rebutjar l'expressió o el terme més complicat. De la mateixa manera, s'han d'evitar les expressions redactades de forma negativa.

S'han d'evitar sempre les disposicions innecessàries, les que siguin pròpies de textos reglamentaris, i les que, amb la mateixa redacció o amb una de diferent, repeteixin una regla amb contingut idèntic.

No han d'aparèixer disposicions que institueixin una habilitació genèrica al Govern per exercir la potestat reglamentària. Les disposicions que instauren algun tipus d'habilitació particular només tenen justificació si estableixen condicions concretes a l'exercici de la potestat reglamentària del Govern.

Les referències a ministeris o altres òrgans amb una denominació susceptible de variar, i també els càrrecs corresponents, s'han de fer amb denominacions que no puguin perdre vigència.

S'ha d'evitar que apareguin en els textos discriminacions per raó de sexe. A aquest efecte s'han d'utilitzar preferentment noms col·lectius, noms de càrrecs no marcats pel sexe de la persona que els ocupa, i especialment el genèric "la persona".

Les remissions a altres llocs de la llei s'han de fer seguint els principis següents:

a) Si la remissió és a una altra part del mateix article, només s'ha d'indicar el número i, si escau, la lletra de l'apartat en qüestió.

b) Si la remissió és a un altre article, només s'ha d'indicar el número de l'article i, si escau, de l'apartat corresponent.

S'han d'evitar sempre les referències del tipus "d'aquesta Llei" o "d'aquest article".

Una mateixa paraula ha de tenir el mateix sentit a tot el text i un mateix concepte no ha de ser designat per paraules diferents.

Les oracions principals dels textos normatius han de ser, sempre que sigui possible, en temps verbal present. S'ha d'evitar la utilització del futur: el seu ús queda restringit a les accions realment futures durant la vigència de la llei i a la clàusula d'entrada en vigor de la llei; el sentit d'obligació s'ha d'expressar amb la perífrasi *haver de + infinitiu*. S'ha d'evitar també l'ús específicatiu del gerundi.

S'ha de donar prioritat a l'ús de la veu activa sobre la veu passiva.

S'ha d'evitar l'excés de substantius, que s'han de canviar, sempre que sigui possible, per verbs en infinitiu.

S'ha d'evitar l'ús de l'expressió *i/o* excepte si és indispensable.

S'ha de vetllar especialment perquè la redacció s'ajusti a les regles ortogràfiques, gramaticals i lèxiques de la normativa lingüística del català.

Aspectes gràfics i de presentació

La inicial absoluta del títol de la norma s'escriu sempre en majúscula; la resta del títol s'ha d'escriure en minúscules, excepte els noms propis que contingui. El títol no porta punt al final.

Els mots que designen les divisions superiors de la llei (llibre, títol, capítol i secció) i els números i denominacions respectius s'han de situar alineats al marge esquerre del text. La tipografia dels mots i la dels números ha de ser negreta i la de les denominacions cursiva. Immediatament després del número s'hi ha de posar un punt, separat de la denominació per un espai en blanc. La denominació no porta punt al final.

El mot "Article" ha d'anar sempre alineat al marge esquerre del text. La tipografia del mot "Article" i la del número corresponent ha de ser rodona i la de la denominació cursiva. Immediatament després del número s'hi ha de posar un punt, separat de la denominació per un

espai en blanc. La denominació no porta punt al final.

La tipografia del número que identifica cadascun dels apartats d'un article és rodona. Immediatament després del número s'hi ha de posar un punt, separat del text per un espai en blanc.

La tipografia de la lletra que identifica cadascuna de les divisions d'un apartat és rodona. Immediatament després de la lletra s'hi ha de posar un parèntesi de tancament en rodona, separat del text per un espai en blanc.

Si una lletra està subdividida en guions, aquests guions no van mai numerats.

En les normes que modifiquin una disposició legislativa, el text de la modificació ha d'anar entre cometes.

S'ha d'evitar subratllar paraules del text sempre que sigui possible. Quan una o diverses paraules hagin d'anar subratllades, s'ha d'utilitzar a aquest efecte la lletra cursiva. També s'ha d'utilitzar la lletra cursiva en les expressions llatines i estrangeres i quan el mot designa un terme que s'explica per primera vegada.

Numeració i referències

Numeració

Totes les lleis han d'anar numerades. La numeració es fa en el moment en què són publicades.

La numeració inclou el número i, separat d'aquest per una barra inclinada, l'any, expressat amb les quatre xifres.

Per a l'assignació del número se segueix l'ordre cronològic de promulgació. El compte es recomença cada any a partir del número u.

Referències

La referència a les lleis s'ha de fer sempre esmentant, en l'ordre en que són citats, els elements següents:

- a) la categoria normativa
- b) la numeració
- c) la data d'aprovació
- d) el títol

La categoria normativa i la numeració s'escriuen seguides, i se separen de la data per una coma. La data, que inclou el dia i el mes, és introduïda per la contracció *del*; el dia

s'expressa en xifres i el mes en lletres. El títol va separat de la data per una coma.

Butlletí del Consell General

Dipòsit legal: And. 262/94
ISSN 1024-9044

Preu de l'exemplar: 0,90 €
Subscripcions: Tel. 821234